

A nagy ámítás korszakának áldozata: az ifjú nemzedék

Az amerikai természettudományos és műszaki kutatómunka az egyetemeken és az intézetekben – nem lehet más szavakat találni – lenyűgöző mind méretében, mind tartalmában. A számunkra látszólag teljesen értelmetlen tárgykörű kutatásokat is nagy összegekkel finanszírozzák. Mindenben fantáziát látnak, minden iránt kíváncsiak.

Sohasem lehet tudni, melyik felfedezésből lehet pénzt csinálni. A növények és az állatok tulajdonságai és viselkedése továbbra is rengeteg hasznosítható titkot rejt az ember számára. Az amerikaiak a kutatásaik eredményeit hitetlennül gyorsan alkalmazzák a gazdasági életben – műszaki megoldások születnek, ezek az amerikaiak számára profitot hoznak, az emberiségnek jobb életet.

Több évvel ezelőtt olvastam a New York Times tudományos mellékletében egy közleményt a hangyákról. Az ember nem hinné, hogy milyen sokféle hangya él a földön. A többszázféle hangya mind az amerikai tudományos kutatás tárgya. A hangyák valamennyi fajtája hatalmas és szervezett közösségekben él. Ezek a hangyabolyok. Van egy „centrifugális” tulajdonságuk, amely a hangyaboly állandó növekedését és terjeszkedését serkenti.

Nehéz kétségbe vonni ezt az ösztönüket, ha tudományos kutatások bizonyítják.

Azt az állítást azonban nem látom bizonyíthatónak, hogy párhuzamot lássunk a hangyák és az emberi közösség között. Hova vezet az ilyen következtetés?

1. Az emberek is egyre nagyobb közösségekben szeretnek élni. Létezik egy bennük rejlő ösztön, titokzatos centrifugális erő, amely mindig nagyobb közösségbe tömöríti őket:

a) akik falvakban élnek, ösztönszerűen el akarnak költözni a kisvárosokba;

b) akik kisvárosokban laknak, a nagyvárosokba szeretnének letelepedni;

c) akik nagyvárosokban élnek, onnan is el akarnak költözni a megalopoliszokba, mert igazi ösztönüktől vezérelve csak ott érzik boldognak magukat;

2. Ösztönétől vezérelve az emberiség csupán néhány ilyen nagy megalopoliszban szeretne élni. Az emberiség már most ennek az ösztönös folyamatnak az egyik szakaszában van, ami a végső cél felé vezet. Azt hiszem, hogy ez a szabályozatlan kapitalizmusnak az ideológiája, amelyet ma népszerűen globalizációnak neveznek. Úgy vélem, hogy ez a globalizációs eszme egy katasztrofálisan téves politikának a következménye. Ez a téveszme egy világhatalmi politikát és annak törekvését akarja tudományos alapra helyezni.

Az USA egyeduralma és eddigi világhatalmi törekvése a világ többi országát is belerángatja ebbe a folyamatba. Ennek az egyes szakaszait mindig újabbnál újabb észérvekkel támasztja alá, mintha a cél is értelmes volna. Hova vezet ez a folyamat? Nézzük meg a mi kis közösségünk példáján:

1. Azt látjuk, hogy a délvidéki magyarság Szerbiában – akár a magyarországi lakosság – tömegesen hagyja el az országot, kivándorol. Természetesen meg kell különböztetni a vendégmunkásokat a kivándorlóktól. Csakhogy most a nyugati országok az Európai Unión belül nem szívesen látják a vendégmunkásokat. Ugyanakkora fizetés jár nekik, mint a munkaadó ország munkásainak. Ezt számukra rossz, előnytelen költségnek tartják. A bevándorló esetében viszont az ország emberi erőforrásba való beruházása ott marad. Ingyen jutnak hozzá ahhoz, ami a kis országok vérverejtéke, amit vállalnak még a gazdasági lemaradásuk árán is.

2. A magyarországi s ugyanígy a délvidéki fiatal népesség minden meggyőzés ellenére tö-

megesen hagyja el a falvakat és kisvárosokat. „Közvetlenül” – Nyugaton – keresi a boldogulást a nagyvárosokban, de nemcsak egzisztenciális okokból, hanem azért is, mert állítólag ott érzi jól magát – az említett emberi ösztönéből kifolyólag, amely a hangyabolyéhoz hasonlatos. Ha így van, akkor ez a fiatal nemzedék nagy átverés és becsapás áldozata lesz.

3. Nem hiszek sem az egzisztenciális okokban, sem a jobb közérzetről szóló „globalista meggyőzésben”.

a) Az egzisztencialista okokban azért nem hiszek, mert az előző nemzedékek is (függetlenül a politikai rendszertől) teremtettek szellemi hagyatékot és anyagi örökséget, amelyet nem lehet fölélteni.

b) A jobb közérzet meséjében azért nem hiszek, mert a „hangyabolyöszönt” akarja a jobb életre, érvényesülésre, boldogulásra való törekvés szociális ösztönével helyettesíteni úgy, hogy az ismét csak a hangyaboly ösztönén belül érhető el.

Az én meggyőződésem az, hogy a globalizációs ideológia, de mondhatnám azt is, hogy a nyugati országok művelődéspolitikája olyan értékeket terjeszt, amelyek a fiatalokat hiszékeny-nyé teszik az erőszakos tartalmak befogadására. Arra kényszerítik őket, hogy elfeledjék saját nemzeti kultúrájukat. Azokat jutalmazza, akik ezt a féltett kincset többé nem tartják értéknek.

A kis kelet-európai népek kultúrájával szemben úgy viselkednek, mint a volt gyarmataikon élő bennszülöttek törzsi szokásaival szemben. Mi ennek az alattomos, agyafúrt, álnok művelődéspolitikának a módszereit, mesterfogásait, manipulációs készletét, töltetét, tartalékait és állandóan megújuló támadóképeségét nem ismerjük. Ezért vagyunk áldozatok. Tudás híján képtelenek vagyunk ellene védekezni.

Ez a művelődéspolitikai ma mélyen áthatja az ifjú nemzedék érzelme- és gondolatvilágát. Csak egy kevéske fantázia kellene ahhoz, hogy bárki is rádöbbenjen arra: Nyugaton sem lehet jobban élni, mint a szülőföldön, a saját nemzeti és társadalmi közösségében, amely kinevelte. Csakhogy ez a globalizációs művelődéspolitikai éppen ettől a kevéske kis fantáziától foszt meg évente több tízezer fiatalembert, aki útra kel az egzisztenciális jólét reményében. A valóság más:

a) a legtöbb esetben anyagilag nem fog jobban élni;

b) a legtöbb esetben nem fog tudni családot alapítani;

c) társasági kapcsolataitól megfosztja a tömegtársadalom, közéletet biztosan nem fog élni sehol – mert félni fog tőle;

d) többé nem fogja érezni, hogy emberi méltóságában becsüli a környezete is (a jó törvényeken kívül erre is szüksége van az embernek!), a tömegtársadalomban ő nem becsülni való lény;

e) a tőkés vállalat, amelynek a profit kitermelése a célja, nem helyettesítheti sem a családi, sem a társasági kapcsolatrendszer (a bevándorló ezért legtöbbször arra hivatkozik, hogy jó és emberséges a „gazdája”);

Nem tudunk feleletet adni arra, hogy miért vagyunk olyan tehetetlenek ezzel a globalizációs művelődéspolitikával szemben:

1. Nincs kevesebb demokratikus intézményünk, mint Nyugaton;

2. Az emberi jogok törvényesített polgári jogokká váltak;

3. Amit a globalizált világ fogyasztásra kínál az anyagi termékek választékában, idehaza is megtalálható, elérhető és megvehető. Igaz, státusszimbólumokat az emberek keresete nem tesz lehetővé, de lehetővé teszi a jelenlétet korunk civilizációs javainak a használatában az autótól a komputertig. A státusszimbólum nem titok-őrző kozmetikája-e a tőkés társadalomnak? Ez az igazi nagy kérdés!

4. A Nyugaton ismert mindenféle szórakozási lehetőség és divatos tartalom szinte már másnap teret hódít magának, ismertté válik, száz és százezer fiatal együtt örvöng érte közös vonaglásban a testi végkimerülésig;

5. A nemek közti szexuális és párkapcsolatok lehetősége idehaza hovatovább szélesebb körű, mint egy kivándorló/bevándorló esetében. A családalapításhoz béke és biztonság kell. Ezt itt van, és nem ott. Családot nem lehet „útközben” alapítani. Könnyebb ott, ahol három nemzedék segíti egymást. Ez itt van: a szülőföldön, a hazában, a nemzeti közösségben.

6. A baráti kapcsolatok és társasági élet lehetőségei a szülőföldön, a hazában itt eleve adóttak, ott, az „idegenben” évtizedek kellenek kialakításukhoz.

7. Az egyéni felemelkedés és érvényesülés lehetősége: az ismertség és az egyén megbecsülése a szülőföldön tartós, ott egy-két napig tart, addig, amíg az egyén a „gazdának” pénzt hoz;

8. A család és utódok társadalmi felemelkedése (tanulás és szakképzés útján) a szülőföldön (még itt a viharvert Szerbiában is) valóban lehetséges. A bevándorló Nyugaton ilyen ne reméljen!

A Nyugat többé nem Edison és a „földfoglaló pionírok” eldorádója. Ez egy személytelen tömegtársadalom, ahol az érvényesülés lehetőségeit kiskanállal adagolják, még önmaguknak is – hát még a „betáncolt idegenek”.

Mi a nagy becsapás és ámítás korában élünk. Nem tudjuk, hogyan védekezzünk ellene. Amíg ez ellen nem tudunk védekezni (hátha lehet?), nemzeti értékeinket féltve kell őrizni és hagyományainkhoz ragaszkodni.

Világot látni, akár egy meghatározott időre vendégmunkát is vállalni (miért ne, ha jól megfizetik!) – de visszatérni a szülőföldre és családot alapítani –, ez lehetséges ifjúságpolitikai program. Tízezreket véd meg a szociális leszakadástól. Akár százezreket a szociális rabságba taszítástól, a hiábavaló élet kilátástalanságától.

A vesztesek azok lesznek, akik – akár száz-ezer számra – hisznek az ámításnak. Akik azt hiszik, hogy a cipő talpán elvihetik a hazájukat, és ott, a Nyugaton ezért még külön is meg fogják jutalmazni őket.

Amit lehet, meg kell tenni ez ellen!

Tudományos ifjúságkutatásra van szükség. A fiatalok problémáit folyamatosan tanulmányozni kell, a politikának pedig minden szinten cselekednie kell. Máskülönben baj lesz belőle. Veszélyben forog a kis népek sorsa, és az embertelenség cinkosává válunk.

Babakocsi